

Oláh András

Csokonai Vitéz Mihály: A velőscsonthoz

Velőscsontba olvadt
fűszerillatok,
ízlelőbimbókat
csiklandó titok,
mit teremt magának
kóbor utazó,
kit - a Sóstón járva -
vonz a Vigadó.
Friss vágyakkal mért gyötörtél,
mért szúrtál belém?
Asztalomhoz pincért küldtél,
ha betértem én.
Kínált ő fahéjas
tirpák bőségtálat,
megnyitva a rést a
nyálelválasztásnak.

Kihívó mosollyal
libeggett mellém
egy kacér perszóna
- tetkóval mellén.
Kétségben vergődve
simult rá kezem
- kis híján legyőzte
éhségérzetem.
De elég egy félrepillantás,
s nem kell a fruska.
Magasba szökött, s riasztást
adott a vér cukra.
Mohó tűz kavargott
- jött a Kánaán -
velőscsont aranylott
Krúdy asztalán.

Nincs ennél szebb légyott,
tágra nyílt szemem:
nem lehetne-é, hogy
én is azt egyem.
A pincérnek elég ez:
a vendég rendelt,
pirítós kenyér lesz
s velő a desszert.
Gondolatim ettől kezdve,
mint a fúrge méh,
repkedtek - a csajt is feledve -
új vágyak felé.
Egy híját esmértem
 örömmnek még:
marhavelőt kértem,
 s megadá az ég.

De üres a korsó,
ásít az este,
szemem a vibráló
monitort leste.
Velőn nyert vígságom
borongósra vált,
Minden idegszálam
kínrímeket gyárt.
Nékem már nyomor a szigor
- Karádi kínoz:
hogy ne legyek prűd, se frivol,
se poéngyilkos.
Szétfolyó nyíri bor!
Tarka képzetek!
Velőscsontos Vidor!
Isten véletek!

Villon: Ballada a Vörös Fiákerről

Mint péklapát, csapott nyakon a kétség,
mert szép szerelmem, Klára, elhagyott.
Mért rám borítja Isten minden mérgét,
a magánytól úgylis halálra fagyok.
Az életem, ím, cserepekre hullott,
s emlékeimből kiszáradt a nyár.
Minden, ami volt, most mögöttem kullog,
és lassan-lassan belepi a sár.
Fagyos álmok közt birkózom a széllel,
remélve, hogy a nap egyszer kisüt.
De mért van mégis mindennap csak éjjel?
S miért vagyok száműzött mindenütt?

Keresek egy régi, eltékozolt múltat,
az utamat postakocsin járom.
A színek itt már régen elpusztultak,
hogy a hiány s az üresség fájjon.
Kihátrált belőlem minden, mi szépség,
s bár itt vagyok - de szívem megszökött.
Mintha vendéglőben verne ki az éhség,
a gyomrom mondott most csütörtököt.
A csókok helyett csak vágy gyűlt a mába,
azt várva, hogy a helyére tegyük.
Így rekedek benned, mint egy árva,
de mért vagyok száműzött mindenütt?

A vörös lámpák alatt felzokogtam:
ó, hányszor adtak nekem életet!
De enyém csak az, mit szívembe zártam,
a sárba fojtott, szűk emlékezet.
Hívtam Istent a lóversenypályára,
tán föltehetné ő is mindenét.
Így maradhatnánk egymásnak árvája,
egy megtagadott múltért, semmiért.
Öngyilkos ösztön marakodik rajtam,
az álmaidra hideg tél feküdt,
kóborgok, fütyülve, egymagamban,
míg egy vörös fiáker el nem üt...